

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

De boekjes van A. HANS worden in alle scholen aanbevolen, omdat zij boeiend en nuttig zijn en aan de kinderen van eigen land en volk vertellen. Dat veel nummers reeds drie- en viermaal herdrukt werden, bewijst hoe A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK overal gevraagd wordt. De meeste verschenen boekjes zijn nog verkrijgbaar. Ziehier eenige van de laatste titels:

300. — 't Portiertje van Roeselare. — 301. De Kleine Tooneelspeelster. — 302. Angstige Dagen. — 303. Antwerpen in Brand. — 304. De Bannelingen. — 305. In het wilde Land. — 306. De Wonderbare Redding. — 307. Fiere Margriet van Leuven. — 310. 't Avontuur van den Schilder. — 311. Het Boefje. — 312. Een onverwachte Reis. — 313. De Geheimzinnige Teekens. — 314. De Spanjaarden te Gheel. — 315. Zwarte Jan. — 316. De Heks van de Moeren. — 317. De Boschwachter van Eikenhof. — 318. Het Juffertje van Parijs. — 319. De Wolfjager van Turnhout. — 320. De Zeeroovers. — 321. Het Gezin van den Visscher. — De Wilde Cow-Boy. — 323. Keizer Karel te Gent. — 324. De Spanjaarden te Mechelen. — 325. Kerstmis in de Sneeuw. — 326. Een angstig avontuur. — 327. De Reis in den Nacht. — De Zwarte Bende. — 329. Het licht in de Wildernis. — 330. De dankbare Soldaat. — 331. Een keer Wildstrooper. — 332. Het Wonderland. — 333. Het Verloren Testament. — 334. In veilige Haven. — 335. De wonderbare reis van schipper Bontekoe. — 336. Een brutale Feeks. — 337. Vaders vertrouwen. — 338. De vlucht over de Schelde. — 339. Neel's avontuur. — 340. De Zwarte Ruiters. — 341. De Held van Afrika. — 342. De Pleegzoon van den Bedelaar. — 343. Het beleg van den Ravenburg. — 344. Een avontuurlijke vakantie. — 345. De vriend van den Indiaan. — 346. De Pelgrims en de Roofridder. — 347. De twee Gemzenjagers. — 348. Het verloren Koffertje. — 349. De Held van Maldegheem. — 350. Het verlaten Huis. — 351. De schat in den Kelder. — 352. — Het huis in de Dennen. — 353. De vriend van den Zeekapitein. — 354. De gestrafte Hoogmoed. — 355. Grootmoeders helpers. — 356. Een Vlaamsche jongen in Amerika. — 357. De jonge Kolonist. — 358. De herder van de Hooglanden. — 359. Na lijden komt verblijden. — 360. De twee Robinson Crusoe's. — 361. Edelmoedigheid beloond. — 362. De Durver. — 364. De Durver in de Prairie. — 365. De jonge Hovenier. — 366. De sluwe Goochelaar. — 367. De valsche Boudewijn. — 368. De zonderlinge Bezoeker. — 369. De schrik van het Dorp. — 370. De Plaaggeest. — 371. Bij de Eskimo's. — 372. Ewyn, de lijfeigene. — 373. De eenzame hoeve. — 374. Het Schot in den Avond. — 375. De Stiefmoeder. — 376. Gescheiden Vrienden. — 377. Het Avontuur der Kerstzangers. — 378. Hoogmoed gebroken. — 379. De Cirkusjongen. — 380. Uit het Cirkus. — 381. Het Spookschip.

Elke week verschijnt een nieuw boekje.

Vraag ze in de boekwinkels en bij dagbladverkoopers.

UITGAVE A. HANS-VAN DER MEULEN, CONTICH.

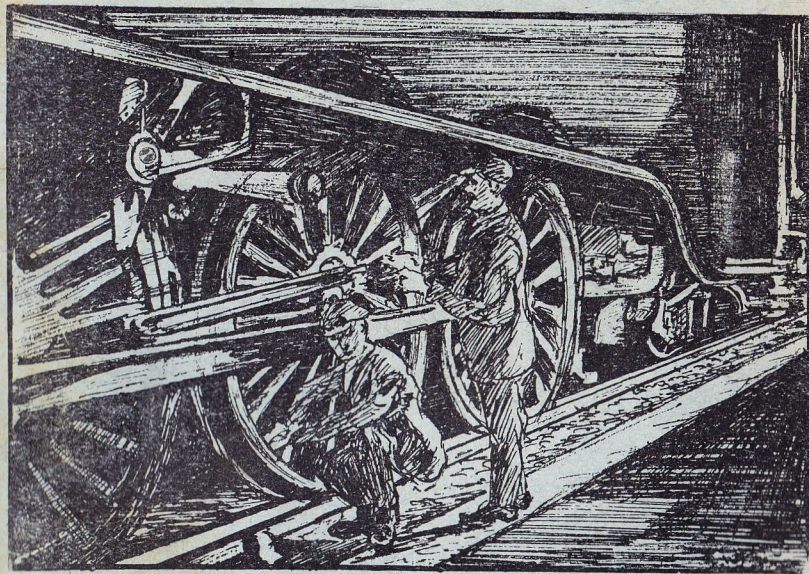
Drukkerij R. Bracke-Van Geert, Wetteren.

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr 401.

A. HANS.

Het Spook op de Spoorbaan

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

HET SPOOK OP DE SPOORBAAN

I.

— Hier moogt gij niet spelen! snauwde mevrouw Webs tot een knaap van ongeveer tien jaar. Maak dat ge uit den tuin komt, deugniet!

Verschrikt liep de jongen weg.

— John moet blijven! schreeuwde een andere knaap, die ongeveer even oud was

— Neen, Willy! Ge zijt weer ongehoorzaam geweest. Ik heb u verboden dien straatjongen in den hof te laten. Hij is arm en gij zijt rijk. Ge kunt niet met hem omgaan.

— John's vader rijdt met een trein. Hij staat op de locomotief!

— Ja, dat kan wel. Maar gij moet doen, wat uw moeder zegt.

— Ik kan zoo plezierig spelen met John...

— Ge zijt stout, om me zoo tegen te spreken. Het wordt tijd dat ge naar de kostschool gaat. De vader en moeder van dien jongen zijn kleine lieden en ge zoudt van zulk volk leelijke

manieren leeren. Vraag Bob Morton om met u te komen spelen...

— Dat wil ik niet, moeder. Bob is valsch en wil altijd zijn eigen zin doen. . Ik houd niet van hem, wedervoer Willy.

— Ik duld dan toch niet, dat die arme jongen hier komt. Ge hebt me verstaan, hé! Ik wil hem niet meer in den hof zien. Als gij hem nog roept, straf ik u.

Mevrouw Webs gaf dan nog den hovenier een uitbrander, omdat hij John Brunt niet weggejaagd had.

— Mevrouw, het is zulk een net kind en van brave ouders, merkte de hovenier op.

— Willy moet zeker leelijke manieren leeren...

— Van John? O, neen, mevrouw... dat zal hij niet.

— Hoor eens, geen straatvolk in den tuin en daarmee uit! bromde mevrouw driftig. Spreekt gij ook al tegen?

Ze ging naar het groote, deftige huis, dat achteraan stond.

— Hoe trotsch! En wat veracht ze eenvoudige menschen, zei de hovenier bij zich zelf. Mijnheer is toch anders... maar mevrouw speelt hier den baas. En wij, werklieden, zijn voor haar van geen tel. Zijn er nu fatsoenlijker lieden in den heelen

omtrek dan Brunt en zijn vrouw? En ze voeden hun kinderen voorbeeldig op Mevrouw zou van Willy ook een trotschen heer willen maken. Gelukkig aardt de jongen naar zijn vader.

Willy, die zoo even met John Brunt trein had gespeeld, zat nu bedroefd op een bank. Hij voelde zich plots zoo eenzaam. Hij had nog twee broers en drie zusters, maar die waren allen op een kostschool en kwamen alleen met de vakantie naar huis.

Naar school ging hij niet; hij kreeg elken dag les van een meester op de leerkamer boven.

't Liefst speelde hij met John Brunt, dien hij eens in den hof had geroepen, toen de knaap aan de poort naar de prachtige bloemen keek.

Willy vernam, dat John's vader stoker was bij de spoorwegen en verre reizen deed. Hij voelde bewondering voor den man, die met den machinist meester was over zulk een geweldige locomotief, en deze traag of snel kon doen rijden, al naar hij het wilde.

En nu mocht Willy niet meer met John spelen. Dat begreep hij niet. Wat gaf hij om arm of rijk! John was toch ook zindelijk gekleed en kloeg nooit dat hij honger had, zooals bedelende kinderen wel deden aan het hek van dit groote huis.

Willy verveelde zich. Op straat mocht hij niet en hij was jaloersch van de knapen, die daar met

marbels of hoepels speelden of vliegers oplieten, en zich nog op andere wijze vermaakten.

— Jonge heer! riep de hovenier.

Hij moest van mevrouw den knaap zoo betitelen.

Willy keek op. Hij ging dan naar den man toe.

— Wat is er, Ben? vroeg hij.

— Ge hebt het warm gekregen, door zoo te vliegen. Ge moogt niet op die bank blijven zitten. Er waait een gure wind en ge zoudt koude kunnen vatten.

— Kan ik nu alleen spelen?

— Wandel een beetje rond.

— Wat is er daar nu aan? Ik verveel me. Waarom mag John hier niet spelen?

— Uw moeder wil het niet... Toe, blijf nu niet staan... Het wordt steeds kouder... We krijgen storm...

En Bernard keek bezorgd naar de onstuimige varende wolken.

Willy liep dan wat rond.

Het buitengoed van den heer Webs lag dicht bij de Kanadeesche stad Quebec, dus in het Noorden van Amerika.

De heer Webs was een vermogend fabrikant, die zijn kantoren en werkplaatsen in de stad had. Elken dag bracht de koetsier hem er in het schoone rijtuig heen. 's Avonds keerde de heer Webs te-

rug. Die tochtjes waren noodig voor zijn gezondheid, beweerde hij.

Willy hoorde paardengetrappel. De koets reed door de poort. Keerde vader nu al terug? Dat vond de knaap heerlijk. Hij kon met vader zoo plezierig stoeien door den tuin. 't Gebeurde wel eens meer, dat de heer Webs een paar uur voor het sluiten der kantoren naar huis kwam.

Willy stond al bij het rijtuig, toen vader uitsteeg. Moeder kwam uit huis.

— Dat is een verrassing! sprak ze welgezind.

— Neen, vrouw, want ik moet straks op reis, heel onverwacht. Ik neem den nachttrein naar het Westen. 't Is voor een belangrijke en dringende zaak

— Dat valt tegen, hernam mevrouw.

En ook het gezichtje van Willy verduisterde.

— Zoo gaat het in den handel, hernam de heer Webs.

— Kondt ge niet iemand van het personeel sturen?

— Mijn secretaris gaat mee, maar ik wil zelf de onderhandelingen doen. Het is voor den bouw van een groote brug en vandaag vernam ik, dat ik een grooten mededinger heb. Ik moet trachten den strijd te winnen. Dat laat ik niet aan een van mijn ondergeschikten over. Ik ben dus vroeg van het kantoor vertrokken. Ik kan nu nog wat uitrusten, avondmalen en dan naar de stad rijden. De

trein voor het Westen vertrekt om negen uur.

— 't Zal een vermoeiende reis zijn, sprak mevrouw.

— O, neen... ik neem een bed in den slaapwagen. 't Is een voordeelige manier van reizen. Men verliest geen tijd.

— O, ik zou wel eens mee willen in zulk een trein! zei Willy.

— Als ge grooter zijt, jongen!

— John's vader rijdt ook dikwijls in den nacht.

— Wie is John?

— Een straatjongen, dien Willy in den tuin haalde, maar dat heb ik hem verboden. Vanmiddag was die bengel hier weer. Ik heb hem weggejaagd. Willy moet gehoorzaam zijn.

— Dat is waar, stemde vader toe.

Hij scheen echter maar half gehoord te hebben wat zijn vrouw gezegd had. Hij dacht weer aan zijn zaken.

Wat later dwaalde Willy weer eenzaam door den grooten tuin.

Vader lag wat te sluimeren in de verandah en moeder pakte zijn valies in...

Maar mevrouw riep den knaap dan binnen. De hovenier had gelijk. Het werd ruw weer.

II.

John Brunt was verschrikt uit den tuin weggehoopen. Het duurde wel even, eer hij tot bedaren kwam. En hij vroeg zich af, waarom die rijke mevrouw zoo boos op hem was geweest. Hij had toch niets misdaan, geen bloemen afgeplukt, geen planten beschadigd... En hij was pas in den hof gegaan, toen Willy hem riep.

John kwam dan bij andere jongens en speelde met hen. Hij vergat daarbij het gebeurde.

Ze gingen naar de beek zien. Het water klotste zoo wild. De wind stuwde golven op.

En wat zwiepten de takken der boomen.

't Werd al donker, toen John naar huis ging.

Zijn ouders woonden ook buiten de stad, maar op geen landgoed. Toch lag er ook een tuintje voor het nette huisje.

— Gelukkig zijt ge daar! sprak moeder, toen John binnen trad. En hoor den wind eens. 't Wordt voor vader een lastige nacht.

— Slaapt vader? vroeg John.

— Ja, want hij moet met den trein van negen uur naar het Westen. Hij treft het niet met het weer. Wat buldert de wind al in den schoorsteen.

Twee andere kinderen waren ook binnen. Een oudere zuster, Emmy, kwam later. Ze was op een naaiwinkel in de stad.

Moeder dekte de tafel voor het avondeten.

— John, ga vader roepen, het wordt tijd, zei ze.

De knaap begaf zich naar boven.

Vader sliep nog rustig. Maar dadelijk werd hij wakker, toen John hem aanraakte.

— Vader, moeder zegt, dat het tijd is, sprak de knaap.

— Ja? Dan sta ik op. Wat hoor ik? Is dat de wind?

— Ja, het waait hard... De rivier was wild...

— We konden zulk weer verwachten. Ik hoorde van morgen op het station, dat het in het Westen al twee dagen stormt. Nu krijgen we er hier van...

— 't Zal niet plezierig zijn op de locomotief, vader...

— Goed uitkijken... Dat moeten we trouwens altijd doen. Met zulk weer is er dubbele waakzaamheid noodig... Maar wien God bewaart, is wel bewaard, mijn jongen.

— Rijdt ge vannacht met machinist Peterson?

— Ja, met Walter. We zijn haast altijd samen op de locomotief. Hij is een flinke en bekwame man en heeft al veel jaren dienst.

— Ge zult ook weldra machinist zijn, vader.

— Ik hoop nog twee jaar... Dan heb ik mijn dienstjaren als stoker gedaan.

— Maar ge kent toch ook de heele locomotief, vader?

— Jawel... Maar de maatschappij stelt een aantal dienstjaren om ondervinding te krijgen. En dat is ook noodig.

— Later zou ik ook bij den spoorweg willen gaan...

— We zullen zien... Leer goed. Doe uw best op school.

— Willy Webs hoort het zoo gaarne, als ik van u vertel. Hij is een vriendelijke jongen.

— En wat vertelt ge dan van mij?

— Over den trein... Dat verhaal van dien sneeuwstorm, verleden Winter, heb ik al drie-maal moeten doen.

— O, toen we zooveel vertraging hadden...

— Ja, en de sneeuw van onder de locomotief weggegraven moest worden.

— Dat was een geweldige reis. Op de wijde vlakke kan men 's Winters nog al eens wat tegen komen.

— En van de buffels hoorde Willy het ook gaarne.

— O, toen we moesten stoppen voor die bende dieren...

— En dan van den beer, dien ge eens overreden hebt.

— Zulke gasten blijven den sneltrein beter

uit den weg. Ga nu naar beneden... dan praten we daar nog wat.

John had het nog willen vertellen, dat mevrouw Webs hem verjaagd had, maar vader moest thans opstaan.

— Zeg aan moeder, dat ik dadelijk kom, hernam Brunt.

Een kwartier later was vader in de gezellige keuken.

— Wild weer, zei vrouw Brunt.

— Ja... dat hoor ik... Een felle wind... eigenlijk een storm... Nu, we hebben nog boozer weer doorgemaakt, met geweldige sneeuwstormen. En sneeuw moeten we gelukkig nog niet verwachten. Sneeuw en mist vrees ik het meest.

Emmy kwam nu ook thuis. Ze droeg haar hoed in de hand. Anders zou die afgewaaid zijn. Haar lokken zaten verward.

— Ik kon haast niet tegen den wind op, zei ze.

Ze had er een kleur van. Vlug maakte ze wat toilet. En dan zette het gezin zich aan tafel. Emmy vertelde het een en ander van haar winkel...

— John, hebt ge weer in den tuin van het landgoed gespeeld? vroeg Margret, een jonger zusje.

— Ja... Willy riep me... Maar toen kwam zijn moeder en ze joeg me weg.

— Waarom? vroeg vrouw Brunt verontwaardigd.

— Dat weet ik niet... Ze zei, dat ik een deugniet was. Ik had toch niets misaan!

— Mevrouw Webs is zeer hoogmoedig, sprak vader. Ge zult voor haar een te eenvoudige jongen zijn. Wel, John, ga er niet meer heen! Mijnheer Webs is wel anders, maar die zit heele dagen in de stad... Ik beklaag het rijke kind, als het zoo opgevoed wordt.

— En gingt ge dadelijk weg? vroeg Margret aan haar broertje.

— O ja... Die mevrouw zag rood van kwaadheid...

— En wat zei Willy?

— Dat ik moest blijven, of zoo iets... Maar ik maakte, dat ik voort kwam.

— Jongen, blijf er voortaan vandaan, hernam vader. Trotsche menschen handelen nu eenmaal dwaas... Speel met jongens van uw soort en houd u altijd netjes en gemanierd.

Na het avondmaal rookte vader nog een pijpje. Hij zat daar rustig. En toch wachtte hem een zware taak. De machinist en hij zouden verantwoordelijk zijn voor veel menschenlevens.

Uren lang moest de trein voort stormen over de oneindige vlakke, door tunnels, over bruggen, soms langs afgronden. En twee mannen voerden het meesterschap over de razende locomotief!

Zij moesten scherp uitkijken... de duisternis doorpeilen, steeds bedacht zijn op gevaren...

Brunt was zeer bedaard. De wind bulderde om het huis.

Vader had na het maal in zijn avondgebed zijn gezin en zich zelf onder Gods hoede gesteld.

Hij was een man van plicht en zijn oversten prezen er hem om. Ze vertrouwden hem een belangrijken sneltrein toe, den voornaamsten, die van Quebec dwars door Kanada reed.

Tot morgenochtend zou Brunt op de locomotief zijn. Dan moest de trein nog verder. Maar er kwam een andere machine voor.

Brunt en zijn machinist hadden een dag rust in de vreemde stad. Ze konden er slapen in een zaal van het station. En morgenavond vertrokken ze terug naar Quebec.

De kleine kinderen begaven zich nu te bed.

John en Emmy bleven nog wat op. Ze hadden een boek voor zich, maar het lezen vlotte vanavond niet. Telkens weer luisterden ze naar den wind.

Eindelijk werd het tijd voor vader. Moeder had nog een kop warme chocolademelk voor hem bereid. Brunt gebruikte nooit sterken drank.

Te negen uur stond hij klaar in zijn dikke uniformjas. Hij bevestigde zijn dienstklak met den stormband onder den kin.

— God beware u, sprak moeder.

— En u allen ook, zei vader. Tot overmorgen...

Hij kuste zijn vrouw, Emmy en John en stapte buiten.

Neen, dat er zulk een goede geest in dit eenvoudig huis woonde, vermoedde mevrouw Webs in haar verwaandheid niet.

Een half uur na het vertrek van Brunt, nam zij afscheid van haar man. Deze zou met het rijtuig naar het station gebracht worden.

— Zulk wild weer, zei mevrouw Webs. Zoudt ge de reis niet uitstellen tot morgen?

— Wel neen. Ik lig veilig in mijn slaapwagen. De trein is tegen een storm bestand. Het is geen schip op de golven.

Mevrouw Webs wist het niet, dat ze het leven van haar man toevertrouwen moest, ook aan den vader van John, aan een man, over wien ze, zonder hem te kennen, zoo minachtend gesproken had. Want mijnheer Webs moest met den nachttrein mee, waarop Brunt stoker was.

Mevrouw Webs oordeelde kleinzielig en onrechtvaardig in haar hoogmoed...

Landverhuizers in den nachttrein.

III.

De trein stond klaar. Er waren wagens voor eenvoudige en voor voornamen reizigers.

De hoofdwachter zag in een derde klas landverhuizers. Daar zat een gezin, dat zijn geluk ging beproeven in het verre Westen. De moeder hield een wichtje op haar schoot.

— Houd maar goed de ramen dicht, zei de treinwachter. Het is stormweer.

En bij zich zelf mompelde hij, dat zulke arme tobberds eigenlijk ook op kussens moesten liggen. Hij had daar juist een afdeeling met een rustbed verhuurd aan den rijken fabrikant Webs.

— Maar 't is nu eenmaal zoo op de wereld, zei hij bij zich zelf. Straks breng ik voor die moeder toch een kussen. De trein is niet geheel vol. Een mensch moet zijn medelijden toonen.

Eddy Brunt, de stoker, en Walter Peterson, de machinist, keken de locomotief nog eens na. Ze beschouwden nu de wielen. Peterson klopte er op met een hamer.

— Alles is toch wel in orde. Eddy? vroeg hij.

— Ik bemerk niets ongewoons... Ge doet zoo vreemd van avond, Walter... Verontrust het weer u?

— Het is een wilde nacht...
— We hebben er erger doorgemaakt...
— Jawel...
— Weet ge nog verleden Winter van dien sneeuwstorm, toen we wel tien uur vertraging op deden? Dat was wat anders dan een bolle wind...

De machinist zuchtte...

— Ge hebt geen moed op de reis, geloof ik, hernam Brunt.

— Ge zult met me lachen. .
— Waarom zou ik lachen. .
— Als ik u vertel dat ik zoo akelig gedroomd heb... Ik werd met schrik wakker...
— En wat hebt ge dan gedroomd?
— Och, ik vertel het beter niet. 't Is onzin... en ik maak u misschien ook bang Ik weet niet, wat me scheelt. Anders ben ik zoo toch niet... Deze wielen klinken goed.. Brandt de lantaarn helder?

— Jawel...
— En overal voor olie gezorgd?
— Ik denk, dat de locomotief geheel in orde is.
— Och ja, ge zorgt er altijd goed voor!
Ze gingen op de locomotief.
— En wat hebt ge nu gedroomd? vroeg Eddy Brunt.

— Wel, ik weet het eigenlijk zelf niet goed meer. We hadden allerlei last en ellende met den

trein. Nu zat er een kudde buffels in den weg, dan lagen er palen over de lijn, wat later waren de rails verwijderd, en zonk de machine in den grond. Het is een geharrewar in mijn geest. En ik was zoo akelig, toen ik wakker werd. Ik bleef somber. Ik wilde het niet aan mijn vrouw vertellen, al merkte ze dat ik niet was als anders. Ze dacht, dat ik een beetje ongerust was voor den storm.

— Maar Walter, hoe kunt ge nu belang hechten aan een droom ! Ge hebt vanmiddag misschien wat te veel gegeten en werkte uw spijsvertering niet goed. En daardoor slaapt ge onrustig. Ik heb wel eens gedroomd, dat ik met den trein een berg afreed. Als een mensch zich daar allemaal bang voor moet maken. Toe, kijk vroolijker, Walter.

— Och, het zal wel beteren, als we aan 't rijden zijn... Is het nog geen tijd?

— Het is tien voor negen.

Eddy deed nog eenige schoppen kolen op het vuur en keek de instrumenten na

De hoofdtreinwachter kwam aan de locomotief.

— Het zal een leelijke nacht zijn, sprak hij.

— Ja... storm, antwoordde de machinist. Hebben we veel reizigers?

— Drie vierde van de wagens zijn vol. De

menschen hebben ruim plaats. Werkt het sein-
toestel goed?

— Ja, antwoordde Eddy

Het was een verbinding tusschen de locomotief
en den goederenwagen. Als er onraad was, kon
de machinist den hoofdwachter dadelijk verwit-
tigen.

Het was druk op het perron. Men laadde
nog goederen. Familieleden namen afscheid van
passagiers.

Mijnheer Webs had zich al op zijn bed uitge-
strekt. De gordijntjes waren dicht en over de lamp
was een kap, zoodat het licht gedempt werd. De
fabrikant was voornemens eens rustig te slapen.
Zijn secretaris had ook een bed darnaast. Mijnheer
Webs was goed voor zijn personeel.

— Als ik wakker word, kan ik in den trein
ontbijten, en dan sta ik klaar voor mijn zaken,
dacht hij. Deze maatschappij heeft goed perso-
neel en we kunnen er op vertrouwen.

De groote stationsklok wees negen uur.

De chef gaf het vertreksein. De locomotief
flood... dan zuchtte ze, als zag ze nog op tegen
1 verren tocht door nacht en storm.

De trein verdween van onder den kap. En de
menschen, die passagiers weggebracht hadden,
zagen nog even het roode licht van den laatsten
wagen.

— Nu vertrekt vader, zei John Brunt, die de
klok in het oog had gehouden.

— Ja, sprak moeder. Het is negen uur. We zul-
len gaan slapen, kinderen.

Vader had niet altijd nachtdienst. En als hij
's avonds thuis was, bleef het gezin wat langer op.

Moeder deed nog eens de ronde. Voor- en ach-
terdeur waren stevig gesloten, en de luiken flink
dicht voor de ramen. De wind bulderde om het
huis.

John kwam op zijn kamertje. Zijn broertje
Francis, met wien hij het bed deelde, sliep vast.

John bleef ook niet lang wakker.

En in het groote huis van den fabrikant Webs
werden een uur later eveneens de lichten ge-
doofd.

De storm gierde door den hof en soms hoorde
mevrouw een tak kraken.

Haar man had de reis toch maar moeten uitstel-
len tot morgen, dacht ze.

Voor haar zelfe was ze niet bezorgd. Het huis
was sterk gebouwd en mevrouw Webs had twee
knechten en twee meiden.

Willy sliep reeds van acht uur.

Moeder ging nog eens naar hem zien. De knaap
lag rustig in zijn wit ledikant op de sierlijke ka-
mer.

— Alles is in orde, dacht mevrouw Webs.

De wind stootte tegen de ramen.

— En mijn man is nu op den trein, zei ze bij zich zelf. Met zulk noodweer. Als het personeel maar goed oppast. Zulk een machinist en stoker kunnen zoo zorgeloos zijn.

Ze had geen reden om dat te zeggen, maar ze oordeelde immers altijd lichtzinnig over eenvoudige menschen.

IV.

De sneltrein reed met volle vaart voort. Aan dorpen en kleine steden stopte hij niet.

Er was geen ster te zien. Zware duisternis hing over de vlakte.

Voor aan de locomotief was een groote lantaarn bevestigd, en straalde een helder electrisch licht uit, over de rails.

Walter en Eddy stonden meestal ieder voor een der ronde uitkijkramen.

Maar de stoker kon daar niet voortdurend blijven. Hij moest kolen op het vuur scheppen, hier en daar olie spuiten of andere werkzaamheden verrichten.

De wind bulderde om de locomotief. Soms was het een vreeselijk lawaai, als huilden er honderden reuzen.

Maar de locomotief stoorde zich niet aan den

storm. Het leek wel, of zij door den wind boorde en ze sleepte de rij wagons mee.

Veel passagiers sliepen. Anderen bleven wakker en luisterden ook naar den storm, die als tegen de ruiten drukte.

De landverhuizersfamilie zat dicht tegeneen. De vriendelijke hoofdwachter had voor de vrouw een kussen gebracht.

De sneltrein vervoerde armen, die in het Westen een toekomst wilden zoeken; burgers, die voor familie-aangelegenheden of zaken op reis waren; rijke lieden, die van Europa kwamen of in het Westen belangen hadden te behartigen.

En allen waren nu onder de hoede van den machinist en den stoker.

Wie dacht aan de twee mannen op de locomotief, die voortdurend waakzaam moesten zijn!

— Walter blijft somber, dacht Eddy Brunt. Hij kan zijn droom niet vergeten.

De machinist sprak niet veel en staarde aanhoudend door het kijkraam.

Na drie uur rijden moest de trein aan een station stoppen. Daar bleef hij een kwartier staan. Het was als een ontspanning voor den machinist en den stoker.

— Ik zie de lichten, zei Brunt.

— Ja... We kunnen de vaart al verminderen. Walter remde. En weldra hield de trein stil.

— Wild weer, zei de overste, die aan dit station dienst deed.

De machinist en de stoker waren afgestapt en moesten den buitenkant van de locomotief weer eens nazien.

Brunt klom op de voorplaat en opende de groote lantaarn om het glas en de lamp te reinigen van het stof, dat over de vlakke woei.

Het licht straalde weer helderder. De locomotief moest ook water innemen.

Trouwens al de wagons werden bekeken. Men klopte met een hamer op de wielen en zag de kopelingen na.

Na een kwartier reed de trein weer voort. De storm scheen hier al wat verminderd. Toch raasde de wind nog.

V.

Brunt at nu een paar boterhammen en dronk koffie uit een pul.

Toen hij klaar was met zijn maaltijd, ging hij weer voor het ronde venstertje staan.

— Walter, moet gij niet eten? vroeg hij.

— Ik heb nog geen honger...

— Ik zal immers wel uitkijken...

Maar de machinist bleef op zijn post. Hij scheen van avond alleen op zich zelf te willen vertrouwen.

Plots greep hij Eddy bij den arm.

— Zie, o zie toch! riep hij uit

— Wat is er?

— Daar op de baan... ginder aan het eind van den lichtglans...

— Ja... Wat is dat?

— Een spook...

— Maar Walter toch... **We moeten stoppen.**
't Is of er een vrouw op de lijn loopt.

De machinist vertraagde en floot.

Maar de gedaante bleef altijd even ver vooruit. Ze leek op een vrouw, die de slippers van haar mantel op en neer wierp.

Walter zette de vaart van den trein weer aan.

— Dat is geen mensch, maar een spook, her-
nam hij. Een slecht voorteeiken.

— Dat kan niet... Is het geen nevel of een
wolk?

— Neen!

Soms leek het dan weer of de gedaante haar mantel liet zakken en rustig voort zweefde boven den grond. En ze bleef steeds even ver vooruit...

Opnieuw begon ze echter haar zonderlinge kuren. Wild fladderde de mantel naar links en rechts en op en neer.

Walter hield het niet meer uit. Het zweet gude van zijn voorhoofd. En de anders zoo kalme man scheen thans zeer opgewonden.

Hij bracht de remmen in werking en stopte. De trein stond midden in de vlakke stil.

— Ik rijd niet voort met dat spook voor mij, zei de machinist.

Hij seinde om den hoofdwachter. Deze kwam al naar de locomotief.

— Wat is er aan de hand, Walter? vroeg hij.

De machinist vertelde het.

— Maar Walter, wat krijgt ge nu in uw hoofd! riep de wachter uit. Aan spokerij gelooven...

— Er gebeurt toch iets vreemds... Kijk, ginder is die gedaante... Nu is ze weer rustig.

— Ik zie iets zwarts... anders niets.

— Straks zal ze wel weer met haar mantel zwaaien, als om mij voor den gek te houden... Brunt is er heen...

De stoker was inderdaad reeds van de locomotief gestapt, om te onderzoeken welk vreemd verschijnsel dat kon zijn, want bijgeloovig was hij niet.

Toen hij op de plaats kwam, tot waar het licht reikte, zag hij niets ongewoons.

Hij trok nog wat verder. Eensklaps keerde hij zich om en liep zoo vlug hij kon naar de locomotief terug.

— De brug! riep hij hijgend.

— Wat is er met de brug? vroeg de hoofdwachter.

Ook de hulpwachter en de bediende van den

achtersten goederenwagen stonden hier al. Immers de trein had op een ongewone plaats stil gehouden.

— De brug is vernield, zei Brunt. Waren we doorgereden, de trein zou in de rivier gestort zijn. We staan dicht bij den Rotsstroom.

Ieder schrok hevig.

— Juist bijtijds gestopt! sprak de hoofdtreinwachter, diep onder den indruk.

— Dan was die verschijning een waarschuwing! oordeelde de machinist. Zie, daar is de gedaante weer. En ze fladdert opnieuw met haar mantel.

Allen zagen nu die vreemde beweging.

— Zou er iets aan de lamp schelen? dacht Brunt.

Hij begaf zich naar den voorkant en klom op de plaat, om de lantaarn te beschouwen.

— Gevonden! riep hij.

Allen kwamen toegelopen.

— Wat is er? klonk het.

— Het spook zit tusschen de electrische lamp en het voorglas. Een vliindertje. Het fladderde in de lantaarn rond, en dat werd in den lichtglans weerkaatst. De beweging der vleugels was als het zwaaien van een mantel. Alles werd door het glas vergroot.

— Waarlijk! zei de machinist verbaasd.

— Dat vliindertje moet in de lantaarn geraakt

zijn, toen ik op het laatste station het voorglas opende, om het stof, dat door de reten dringt, weg te vegen. Het diertje kreeg het dan benauwd in de enge ruimte en zocht te ontsnappen. Maar het botste telkens tegen het glas. Nu ligt het al met verzengende vleugels neer.

— Dat vlindertje heeft veel levens gered, zei de hoofdwachter. Wat een geluk, dat ge bijtijds stopte, Walter.

— Het is een bewaring van God, antwoordde de machinist. Die gedaante maakte me zenuwachtig. Ik kon niet verder.

— Dat diertje neem ik mee om het aan de heeren van de maatschappij te toonen, hernam de hoofdwachter.

Er waren nu ook passagiers uitgestegen. Ze hadden bemerkt, dat er iets ongewoons gaande was. Ze vernamen het gebeurde en allen waren zeer onder den indruk van het verhaal.

— Het heeft hier al een paar dagen gestormd. De stroom is woest, ge hoort hem bulderen, sprak de hoofdwachter. Hij heeft de brugpijlers ondermijnd en kort geleden is het bovendeck ingestort. De vorige trein is zes uur geleden er nog over gereden.

Men ging zien en daar huiverde ieder. Al was het donker, toch onderscheidde men een chaos van ijzer. En er onder en er over heen rolden wild de golven van den diepen stroom.

De machinist en de hoofdwachter hielden raad. Binnen drie uur kwam de nachttrein uit de andere richting en de machinist moest gewaarschuwd worden. Men wist, dat de telegraafkabel hier op de bedding der rivier lag. Die zou door het breken van de brug niet beschadigd zijn.

— We zullen hier een roode lantaarn hangen, en terug stoomen naar het laatste station. Daar kan men naar het eerste kantoor aan den overkant telegrafeeren, om er den trein op te houden, zei de hoofdwachter.

Walter Peterson en Brunt keurden dit plan volkomen goed.

De hoofdwachter had een reserve-lantaarn. Deze werd aangestoken en aan een bovengrondschen pilaar, die nog stevig stond aan het begin der brug, opgehangen.

Het was een alarmsein, dat men van den overkant duidelijk kon bemerken. Het zou dienst doen voor geval er eens een bijzondere trein van de andere zijde moest komen, wat wel niet het geval zou zijn.

Maar men wilde alle mogelijke voorzorgen nemen.

— Instappen! riepen de treinwachters tot de passagiers, die zich op de lijn bevonden.

De trein stoomde nu terug.

— Mijn droom had toch een beteekenis, zei de machinist tot zijn stoker.

— 't Is waar... Daardoor zijt ge al bijzonder waakzaam geweest.

— Gij ook! We hebben beiden onzen plicht gedaan. En God heeft ons allen wonderlijk bewaard.

— Ja, dat mogen we wel zeggen.

Mijnheer Webs sliep nog rustig door. Hij had niets van al die stoornis bemerkt.

Aan het station was alleen de telegrafist nog wakker. Verbaasd kwam hij buiten, toen hij den trein hoorde.

— Wat is er nu aan de hand? vroeg hij aan den hoofdtreinwachter.

— De brug over den Rotsstroom is vernield. Ik zal u straks wel alles in bijzonderheden vertellen. Telegrafeer dadelijk aan Peroa. Ze moeten daar den nachttrein van het Westen ophouden.

— O ja... Wat doet ge me schrikken. De brug is dus onbruikbaar?

— Totaal... De stoker en de machinist hebben het Goddank bijtijds bemerkt. Telegrafeer nu!

— Onmiddellijk.

En de bediende spoedde zich in zijn kantoor.

De chef, die boven het station woonde, verscheen thans ook en vernam de wonderlijke gebeurtenis.

Hij was pas gerust, toen er van Peroa, aan den overkant van de rivier, bericht kwam, dat men

het nieuws goed begrepen had en den trein zou ophouden.

Mijnheer Webs werd door zijn secretaris wakker gemaakt.

— Zijn we er al? Heb ik zoo lang geslapen? vroeg de koopman.

— Mijnheer, we zijn voor een groot ongeluk bewaard gebleven.

— Wat dan?

De secretaris vertelde het. Ontsteld kleepte de heer Webs zich aan. Hij verliet den trein. Hij zag den machinist en den stoker, die door de passagiers geluk werden gewenscht om hun waakzaamheid.

Wat later zei de heer Webs tot Brunt:

— Woont gij niet te Quebec in de Westwijk?

— Ja, mijnheer, niet ver van uw landgoed.

— Ik meende u al meermalen ontmoet te hebben op den weg.

— Mijn zoontje John kent uw Willy heel goed. Hij speelde wel eens met hem in den tuin, maar gisteren werd hij door mevrouw als een straatjongen weggejaagd.

Brunt, die ook aan den dood ontkomen was, dacht nu met zulk een innige liefde aan zijn gezin en hij voelde medelijden met John, die zoo ruw behandeld was geworden. Het was zoo een

opwelling om dat nu toch eens tot den eigenaar van het landgoed te zeggen.

Mijnheer Webs voelde zich beschaamd en wendde zich om. O ja, gisteren had zijn vrouw iets vertelde over een vreemden jongen. En de vader van dien knaap had hem en vele anderen het leven gered. Zeker, het vlindertje werkte er toe mee, doch de twee mannen op de locomotief hadden groote waakzaamheid betoond.

VI.

Een ambtenaar van het station trad den volgenden morgen het huisje van Brunt binnen. De vrouw schrok.

— Is er iets met mijn man gebeurd? vroeg ze angstig.

— Uw man is gezond en wel en heeft zich flink gedragen, antwoordde de ambtenaar. Er had zonder zijn waakzaamheid een groot ongeluk kunnen geschieden.

— Maar is het zeker dat er hem niets deert?

— Geloof me nu toch. Niemand heeft eenig letsel.

En de ambtenaar vertelde, wat er gebeurd was, al kende hij niet alle bijzonderheden. Per telegram wist men toch het voornaamste.

John was naar school, maar kwam een uurtje later opgewonden thuis. Er hingen voor de win-

kels van de dagbladen groote berichten over de vermeden treinramp.

— En vader wordt er in geroemd, zei hij fier.

— Ja, jongen, uw vader is een man van plicht.

In de stad werd algemeen over het gebeurde gesproken.

Mevrouw Webs vernam het van den boekhouder, die met het nieuws van het kantoor kwam.

Hij had een telegram van mijnheer.

's Avonds kwam mijnheer Webs thuis. Wat werd hij met vreugde begroet. Hij had geen lust gehad om de reis te vervolgen, al werden de passagiers met een boot overgezet.

Hij verhaalde alles, wat er voorgevallen was.

— Maar weet ge nu aan wien ook, ik evenals de anderen, het leven te danken heb? vroeg hij aan zijn vrouw.

Willy lag al te bed.

— Aan wien dan?

— Aan den vader van den jongen, dien ge hier uit den tuin hebt verjaagd.

Mevrouw keek vreemd op.

— Brunt, de stoker, is de vader van Willy's speelkamaraad. Hij had den moed alles te onderzoeken en bevond, dat de brug gebroken was. Had hij dien tocht niet gedaan, dan zou de trein wellicht toch door gereden zijn, want men had

dat zoogenaamde spook voor nevel of zoo iets gehouden.

Mevrouw Webs lag dien avond toch nog lang na te denken over menschen, die ze voor ruw en ongemanierd hield, omdat ze niet zoo rijk waren als zij.

Ook Brunt was dien avond thuis gekomen, want men had den treindienst moeten wijzigen.

John was op gebleven. En wat moest vader nu veel vertellen!

Hij verzweeg, dat de heeren van de maatschappij hem bij de aankomst van den trein hartelijk geluk gewenscht hadden.

Den volgenden dag kwam mevrouw Webs zelf naar het huisje van den stoker. Ze bekende, dat ze verkeerd gehandeld had jegens John. En ze noodigde dezen uit elken dag met Willy te komen spelen.

Een week later werd vader Brunt tot machinist benoemd, en heel het spoorwegpersoneel verheugde er zich over. Met de hulp van den heer Webs mocht John later voortleeren en, toen hij groot was, werd hij ingenieur bij de spoorwegen.

(De kern van het gebeurde op den spoorweg is ontleend aan een verhaal van Stamperius.